

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATerea DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

HOTĂRÂREA NR. 744
Din 09.12.2008

Dosar nr: 548/2007 conexat cu Dosarul nr. 563/2007

Petiția nr: 9987/17.09.2007 și 10420/21.09.2007

Petent: N. A

Obiect: modalitatea de încadrare și salarizare a judecătorilor stagiați raportat la vechimea în magistratură.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petenților

I.1.1. N. A, judecător stagiar în cadrul Judecătoriei Buzău, domiciliată în

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamaților

I.2.1. Ministerul Justiției cu sediul în Str. Apollodor, nr. 17, Sector 5, București

I.2.2. Ministerul Public- Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție- cu sediul în București, str. B.dul Libertății, nr. 14, sect. 5

II. Citarea părților

Urmare petiției înregistrate cu nr. 9987/17.09.2007 și 10420/21.09.2007, formulate de către petentă, în temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, părțile au fost invitate, prin adresele cu nr. 13992/01.11.2007, 13993/01.11.2007 și 13995/01.11.2007, la sediul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării pentru audieri. La audierile din data de 22.11.2007, părțile nu s-au prezentat.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

III. Susținerile părților

Petenta, prin sesizarea nr. 9987/17.09.2007, solicită CNCD să constate discriminarea din punctul de vedere al salarizării, în raport cu colegii procurori stagieri care au aceeași vechime în magistratură (mai mare de 3 ani). De asemenea, aceasta cere să se constate că prin Ordinul Ministrului Justiției nr. 2093/C/14.09.2006 s-a creat această situație de discriminare și totodată să recomande Ministerului Justiției adoptarea de măsuri în vederea înlăturării tratamentului discriminatoriu.

Astfel, petenta precizează că, raportat la dispozițiile art. 86 din Legea nr. 303/2004, republicată, care definesc noțiunea de vechime în magistratură, la data de 01.08.2006 – dată la care aceasta și-a început activitatea în calitate de judecător stagiar în cadrul Judecătoriei Buzău – acumulate 5 ani și 5 luni vechime în magistratură, din care 1 an și 9 luni ca auditor de justiție, iar 3 ani și 8 luni ca avocat. Și, deși în funcție de această vechime, ar fi trebuit să i se stabilească, în baza lit. A pct. 28, coeficientul de multiplicare de 13,500, s-a emis ordinul prin care s-a dispus aplicarea coeficientului de multiplicare 9,00, reținându-se în mod eronat că are vechime în magistratură 2-3 ani, în loc de 5 ani și 5 luni. Contestația adresată organelor de conducere ale Ministerului Justiției cu privire la ordinul de salarizare a fost soluționată nefavorabil.

În adresă, se precizează că prin Ordinul nr. 1810/05.09.2006 emis de Ministerul Public, procurorilor stagieri cu vechime în magistratură mai mare de 3 ani li s-a aplicat coeficientul de multiplicare 13,500.

Petenta susține că, din analiza dispozițiilor legale reiese că pentru judecătorii care funcționează în cadrul judecătoriei unicul criteriu pentru stabilirea coeficientului de multiplicare este vechimea în magistratură, fără a se face nicio diferențiere între judecătorul stagiar și cel definitiv. De la această regulă, legiuitorul a instituit două excepții, care au fundamentat dispoziția cuprinsă în Anexă, la pct. 3: după validarea examenului de capacitate, inclusiv în perioada prevăzută la art. 31 alin. 5 din Legea nr. 303/2004, republicată, judecătorilor și procurorilor li se aplică coeficientul prevăzut la lit. A, pct. 28. Același coeficient se aplică și judecătorilor și procurorilor definitivi la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, cu o vechime mai mică de 3 ani. Aceste excepții sunt de strictă interpretare și sunt prevăzute în favoarea judecătorilor și procurorilor care nu îndeplinesc, din diverse motive, condițiile de vechime cerute de lege pentru aplicarea coeficientului 13,500, dar au promovat examenul de capacitate sau sunt definitivi la data intrării în vigoare a OUG nr. 27/2006.

Petenta precizează că, în timp ce parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit pentru procurorii stagieri cu vechime în magistratură mai mare de 3 ani dreptul la indemnizații corespunzătoare coeficientului de multiplicare 13,500, Ministerul Justiției i-a refuzat acordarea salariului corespunzător coeficientului de multiplicare 13,500 pentru motivul că nu sunt judecător definitiv, ci stagiar, cu toate că s-a recunoscut că are o vechime în magistratură mai mare de 3 ani.

Concluzionând, petenta a menționat că, prin aplicarea diferită a acelorași dispoziții din același act normativ a fost încălcat principiul egalității de tratament în

cadrul aceleași categorii profesionale, cea a magistraților, precum și restrângerea drepturilor salariale.

Prin Adresa nr. 16118/20.11.2007 aduce completări la petiție susținând că atât Ministerul Public cât și Ministerul Justiției au dat acelorași texte legale interpretări diferite, ceea ce a condus la salarizarea diferențiată, discriminatorie a judecătorilor stagieri în raport de procurorii stagieri în condiții de vechime similare sau chiar identice și că, atât procurorii stagieri cât și judecătorii stagieri sunt numiți prin hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii și același organ al autorității judecătorești îndeplinește rolul de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor. De asemenea, aceasta menționează că Statutul juridic constituțional al procurorilor este identic cu cel al judecătorilor în ceea ce privește incompatibilitățile stabilite în aceiași termeni în art. 125 alin.3 și art. 132 alin. 2, din Constituție, conform cărora funcția de procuror, ca și aceea de judecător, este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior.

În concluzie, petenta a menționat că achiesează la modul de stabilire a coeficientului de multiplicare stabilit de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în punctul de vedere transmis.

Susținerea Ministerului Justiției

Prin adresa cu nr. 13412/29.10.2007, Ministerul Justiției a susținut că Reglementarea printr-un alt act normativ a unor drepturi în favoarea unor persoane excede cadrului legal stabilit prin O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare.

În adresă se sublinează faptul că judecătorii și procurorii stagieri sunt salariați potrivit unei grile de salarizare, în principiu în funcție de vechimea lor, potrivit Anexei nr 1 lit. A pct. 29-31 din OUG nr. 27/2006. Dispozițiile referitoare la salarizare trebuie interpretate prin coroborare cu cele cuprinse în Legea nr. 303/2004 care reglementează statutul magistraților, în special cu cele care privesc formarea inițială în cadrul Institutului Național al Magistraturii – 2 ani, durata stagiului – 1 an și susținerea examenului de capacitate – după 3 ani. Potrivit prevederilor Legii nr. 303/2004, diferența fundamentală între un judecător/ procuror stagiar și unul definitiv este dată de susținerea examenului de capacitate. Înainte de data validării examenului de capacitate nu se pune problema acordării unui salariu de judecător/ procuror definitiv, indiferent de vechime. Motivul pentru care în Anexa nr. 1 lit. A nu apare expres cuvântul stagiar este că la data întării în vigoare a OUG nr. 27/2006 existau, în practică, trei perioade diferite de stagiul prin raportare la vechime. Prin urmare, legiuitorul a simțit nevoia să instituie precizări exprese, în sensul că pct. 28 se aplică numai după validarea examenului de capacitate, reglementându-se și o situație tranzitorie – cea a judecătorilor și procurorilor definitivi la data intrării în vigoare a prezentei OUG, cu o vechime mai mică de 3 ani, care rămân cu indemnizația corespunzătoare unui definitiv. Ministerul Justiției susține că nu poate interveni asupra modului de aplicare a legii de către celelalte instituții, neavând pârghii de a impune aplicarea corectă a legii.

Susținerea Ministerului Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Prin adresa cu nr. 13095/23.10.2007, Ministerul Public a susținut că, potrivit art. 3 alin. 1 din OUG nr. 27/2006, indemnizația de încadrare brută lunară se stabilește pentru judecători, procurori, în raport cu nivelul instanțelor sau parchetelor, cu funcția deținută și cu vechimea în magistratură prevăzută de art. 86 din Legea nr. 303/2004 pe baza valorii de referință sectorială și a coeficienților de multiplicare prevăzuți în anexă. Coeficienții de multiplicare ce variază în funcție de nivelul instanței sau al parchetului, de funcția deținută, precum și de vechimea în magistratură stabilită potrivit art. 86 din Legea nr. 303/2004. De asemenea, se apreciază că petenta putea beneficia de coeficientul de 13,500 la împlinirea unei vechimi în magistratură mai mari de 3 ani prin cumularea perioadelor care, constituie vechime în magistratură. Pentru cei care la data încadrării în funcțiile de judecător și procuror aveau deja o vechime în magistratură în funcțiile juridice prevăzute la art. 86 din Legea nr. 303/2004, li s-a stabilit coeficientul de multiplicare corespunzător vechimii în magistratură prevăzute de acest coeficient.

Se precizează, de asemenea, că, prin sintagma – „judecător, procuror, peste 3 ani vechime”, prevăzută la punctul 28 lit.A din Anexa OUG nr. 27/2006, legiuitorul a avut în vedere atât judecătorii și procurorii stagiați cât și judecătorii și procurorii definitiv. În adresă se apreciază că, judecătorii și procurorii stagiați care nu au susținut încă examenul de capacitate, aflându-se în perioada efectuării stagiului, dar care au o vechime în magistratură, potrivit art. 86 din Legea nr. 303/2004, de peste 3 ani, pot beneficia de coeficientul de multiplicare 13,500 prevăzut la pct. 28 lit. A de la Anexa OUG nr. 27/2006.

IV. Motivele de fapt și de drept

În fapt, Colegiul Director reține faptul că modalitatea de încadrare și salarizare a magistraților stagiați, raportat la vechimea în magistratură, este interpretată în mod diferit de către Ministerul Public, respectiv de către Ministerul Justiției.

În drept, Colegiul Director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-si găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă.

Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicata, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art. 2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să

aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne gasi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

Raportat la aspectele deduse soluționării, astfel cum precizează însăși petenta, coroborat cu susținerile Ministerului Justiției și ale Ministerului Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Colegiul Director ia act de faptul că în cauză este supusă analizei interpretarea și aplicarea prevederilor O.U.G. nr. 27/2006, prin Ordinul Ministrului Justiției nr. 2533 din 09.10.2006 pe de-o parte, iar pe de altă parte petenta consideră că Ministerul Justiției și Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție au aplicat în mod diferit aceleași dispoziții ale O.U.G. nr.27/2006, republicată, în ceea ce privește salarizarea magistraților.

Pornind de la premisa că împrejurarea nașterii tratamentului diferențiat s-ar fi circumstanțiat prin adoptarea Ordinului nr.2533/09.11.2006 raportat la modalitatea în care au interpretat și aplicat prevederile în cauză Ministerul de Justiție și Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Colegiul Director este de opinie că C.N.C.D-ul nu este competent să analizeze situația de fapt, acest aspect precum și modul de interpretare și de aplicare a legii fiind de competența instanțelor de judecată. Colegiul director nu poate reține materializarea circumstanței tratamentului diferențiat prin Ordinul în cauză, deoarece legalitatea acestuia în raport cu prevederile legale criticate în obiectul petiției de față este statuată irevocabil de instanțele de judecată.

De altfel, față de aspectul de fapt subsecvent al petiției privind modalitatea în care Ministerul Justiției și Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție au aplicat în mod diferit aceleași dispoziții ale O.U.G. nr. 27/2006, republicată, în ceea ce privește salarizarea magistraților asistenți, Colegiul Director este de opinie că acest aspect ține de legalitatea actelor în cauză. Or, astfel cum a statuat și Curtea Constituțională, interpretarea legii este atributul suveran al instanței de judecată în opera de înfăptuire a justiției, iar controlul acestei interpretări se realizează prin exercitarea căilor de atac.

Având în vedere prevederile legale invocate mai sus, argumentele, cât și petiția astfel cum este formulată, Colegiul Director nu poate reține fapte sau acte care pot fi analizate sub aspectul celor care intră sub incidența prevederilor Ordonanței de Guvern nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, petiția având ca obiect modul diferit de interpretare al unor prevederi normative, în privința cărora controlul de legalitate, inclusiv sub aspectul încălcării dreptului de a nu fi supus discriminării, revine instanțelor judecătorești superioare, prin exercitarea căilor de atac.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, cu unanimitate de voturi ale membrilor prezenți la ședință,

**COLEGIUL DIRECTOR
HOTĂRĂȘTE:**

1. Faptele sesizate nu intră sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată;
2. Se va răspunde părților în sensul celor hotărâte, potrivit art. 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr.27/2002 privind soluționarea petițiilor, aprobată și modificată prin Legea nr. 233/2002;

V. Modalitatea de plată a amenzii (dacă este cazul)

- nu este cazul;

VI. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Potrivit art. 20 alin 9, hotărârea Colegiului director poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit legii. Potrivit art. 20 alin. 10, hotărârile emise potrivit prevederilor alin. (2) și care nu sunt atacate în termenul de 15 zile constituie de drept titlu executoriu.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

COMSA CORINA NICOLETA – Membru

GERGELY DEZIDERIU – Membru

HALLER ISTVAN – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA ROXANA PAULA – Membru

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

